

KERK + lever

OPGELET!

Uitneembaar bewaarboekje met alle zondagslezingen + commentaar tot 25 februari 2007!

WEEKBLAD — NUMMER 5 — 31 JANUARI 2007

Aldegonde
Brenninkmeijer
-Werhahn

blz. 7

Willem
en
De Lovie

blz. 12

Mongolië,
Tsjaad,
Australië

blz. 22

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

TIBNINE is de plaats waar de Belgische militairen hun tenten opsloegen, in het zuidoosten van Libanon op vijftien kilometer van de grens met Israël. De Belgen opereren er in het kader van VN-resolutie 1701 en als blauwhelmen in dienst van Unifil, sinds 1978 de vredesmacht van de Verenigde Naties in Libanon. Ons leger werd gevraagd de *force* en de burgerbevolking bij te staan door het speuren naar en onschadelijk maken van mijnen en vooral van niet-ontploffte munitie en clusterbommen.

Daarnaast leveren de Belgen er steun bij de broodnodige infrastructuurwerken en opereert een medische eenheid met een hospitaal in dienst van de andere vredesstroepen in Libanon. Het hospitaal staat ook ter beschikking van de plaatselijke bevolking. Vierhonderd beroepsvrijwilligers - officieren en onderofficieren - behartigen deze taken. Ze behoren tot 32 eenheden van de genie, de infanterie, de medische dienst en andere onderdelen van onze krijgsmacht. De Belgen delen een *compound* (bivak) met Poolse collega's.

Gekwetsten

Renaat De Paepe, naast zijn taak als legeraalmoezenier ook priester van het Oost-Vlaamse Landskouter, trok voor vier maanden mee naar Libanon. Hij blijft er nog tot begin februari. De taak van een padre (legertaal voor aalmoezenier) is in gegeven omstandigheden heel bijzonder. Hij zorgt voor de geestelijke begeleiding en vieringen (vooral met Kerstmis is de rol van een aalmoezenier niet te onderschatten). Tegelijk maakt hij deel uit van het psychosociaal team van het legerkamp. Dat betekent aanwezig zijn bij grote gebeurtenissen, operaties en trainingen, maar ook tijdens ontspanningsmomenten, zoals een voetbaltornooi met de andere buitenlandse militairen.

De missie van de Belgen in Libanon is geen makkie. Een groot deel van de infrastructuur (wegen, bruggen, gebouwen) is beschadigd of in puin geschoten, en overal slingert niet-ontploffte oorlogstuig rond. Twee Belgische militairen raakten in december gewond bij het ontmijnen. Op zo'n moment blijkt de ernst van de toestand. Renaat De Paepe in zijn elektronische dagboek: „Het thuisfront wordt verwittigd, medewerkers aldaar ontfermen zich over de families, terwijl wij hier - RMO, BSR en de padre - als een psychosociaal team de betrokke-

Aalmoezenier bij 'onze jongens'

Na de krijgsverrichtingen van Israël in Libanon vorige zomer beslisten de Verenigde Naties een vredesmacht naar Libanon te zenden. Sinds september opereren 'onze jongens' (ook vrouwelijke militairen zijn van de partij) in het kader van de zending Belufil in het Midden-Oosten. Renaat De Paepe, legeraalmoezenier en priester, vergezelt hen.

Erik De Smet

Engelen van vrede

nen begeleiden en ondersteunen." RMO staat voor Raadgever Mentale Operationaliteit, BSR is een Engels letterwoord voor herstel na gevechtstress. Beide functies worden waargenomen door psychologen van het Centrum voor Crisispsychologie.

„Een accident blijft een accident", vervolgt de priester. „Het is geen kwestie van ondoordacht handelen, van slordigheid of onachtzaamheid. Het is een gebeurtenis die niet te voorzien was. Een on-geluk! Het worden lange en spannende dagen. Als er zoiets gebeurt, merk je hoe kwetsbaar elkeen is, maar ook hoe de rangen gesloten worden, en voel je dat er een grote verbondenheid bestaat."

De legeraalmoezenier steekt ook veel energie in contacten met de plaatselijke bevolking. Een deel van de Libanezen zijn christenen van de oosterse ritus, zogeheten melkieten of Grieks-katholieken. De meerderheid van de christenen is echter maroniet. De Belgische militairen die dat wensen, vieren dus op zondag de liturgie in de plaatselijke Grieks-katholieke parochie. Padre Renaat: „Ik stel vast dat allen geestdriftig zijn voor de viering, en dit ook niet onder stoelen of banken steken. Voor sommigen gaat een nieuwe

wereld open. Ze ontdekken een symboliek in de riten, de gezangen, de gebaren, de processies. Een symboliek die in onze liturgie vaak zoek is."

Minaretten

Gaandeweg groeien contacten met de plaatselijke clerus. In de drukte blijkt de zondagse liturgie voor vele militairen een ankerpunt. De viering wordt een agendapunt waarvoor heel wat deelnemers aantreden. „Begrijpen jullie nu hoe belangrijk voor velen van ons de wekelijkse tocht naar de kerk is?", schrijft de aalmoezenier. „Je verlaat de *compound*, en na tweehonderd meter val je in de stilte. Een prachtig breed golvend landschap ontvouwt zich met betoverende dorpjes op de hellingen van waaruit minaretten de hemel prikken. Soms waait de gebedsoproep van de imamje in het gezicht, een lied dat verbondenheid schept met dezelfde Vader die wij tegemoet treden en willen aanbidden in geest en waarheid. De mensen van Tibnine lachen ons toe. Wij behoren bij hen, wij zijn van hen."

Lees verder op bladzijde 24

© Renaat De Paepe